

Arrest

nr. 183 258 van 1 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische en Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 oktober 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LAGAE, die *loco* advocaat W. VAN STEENBRUGGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische en Kosovaarse nationaliteit te zijn, wordt op 23 mei 2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens heling en wapendracht.

Op 29 oktober 2014 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis te Antwerpen onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter.

Op 3 maart 2015 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 29 juni 2015 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens valsheid in geschrifte, vertoon van wapens en poging tot diefstal.

Op 29 juni 2015 dient verzoeker in de gevangenis een asielaanvraag in.

Op 24 juli 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 151 844 van 4 september 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 16 oktober 2015 dient verzoeker vanuit de gevangenis een tweede asielaanvraag in.

Op 18 december 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad nr. 160 537 van 21 januari 2016 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 augustus 2016 dient verzoeker vanuit de gevangenis een derde asielaanvraag in.

Op 16 augustus 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 21 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 21 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: Z.

geboortedatum: (...)1975

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Servië

ALIAS: A., Z. geboren op (...) onderdaan van Kosovo; A., D. geboren op (...) onderdaan van Griekenland; B., Z. geboren op (...) onderdaan van Servië en Monténégro; B., Z. geboren op (...) onderdaan van Kosovo; B., Z. geboren op (...) onderdaan van Servië; B. Z. geboren op (...) onderdaan van Servië en Monténégro; B., Z. geboren op (...) onderdaan van Joegoslavië; D., Y. geboren op (...) onderdaan van Israël

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21.10.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften : gebruikmaking (herhaling); verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen (herhaling); poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (:herhaling); feiten waarvoor hij op 29.06.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (: herhaling); feiten waarvoor hij op 29.06.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling, wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning feiten waarvoor hij op 23.05.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene, opgesloten sinds 29.10.2014, heeft in zijn verhoor van 09.07.2015 met betrekking tot zijn asielaanvraag verklaard geen familie in België te hebben. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene heeft verschillende asielaanvragen ingediend, op 29.06.2015, 16.10.2015 en op 01.08.2016. Hij werd niet erkend als vluchteling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen, de meeste recente weigering is van 16.08.2016. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Op 24 oktober 2016 wordt verzoeker gehoord.

Op 17 november 2016 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Kosovo.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen over het eerste middel:

“Eerste middel: Schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel bij het bepalen van de duur van het inreisverbod juncto schending van het non bis in idem beginsel.

i. Motivering van het eerste middel in het inleidend verzoekschrift

5. Verwerende partij stelt bij bestreden beslissing dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde omdat:

i) Verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diverse misdrijven (valsheid in geschrifte, verboden wapens, poging tot diefstal waartoe verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 29.06.2015 tot een gevangenisstraf van 30 maanden (20 maanden +10 maanden).

ii) Verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan heling en inbreuken op de wapenwetgeving waartoe hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen dd.23.05.2005 tot 18 maanden gevangenisstraf.

iii) Verzoeker gezien het gewelddadig karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, en er een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde.

iv) Verzoeker verklaarde geen familie te hebben in België, en geen schending voorligt van art. 8 EVRM omdat "gewone sociale relaties" niet worden beschermd door art. 8 EVRM.
v) Verzoeker 3 verschillende asielaanvragen heeft ingediend.
vi) Verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren.
Gelet op al deze elementen is een inreisverbod van maar liefst 8 jaar volgens verwerende partij "proportioneel".

6. Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, dient de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 74/11 Vreemdelingenwet "rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Dit deel van de bepaling verplicht de overheid om een geïndividualiseerde motivatie te geven.

Ter zake wijst verzoeker op het arrest nr.113.396 dd. 6 november 2013 van Uw Raad (RvV 131.489 / II), waarin wordt gesteld:

"De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L24 december 2008, af. 348s 98 e.vj.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

7. De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod uiteraard een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval, dat de duur van het inreisverbod moet worden gemotiveerd, en dat de duur van het inreisverbod evenredig moet zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat verwerende partij ook maar op enige wijze rekening heeft gehouden met de bestaande uitleveringsverzoeken uitgaande van Servië, noch met de argumenten die opgegeven werden in de diverse asielaanvragen.

Daaruit bleek duidelijk dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk valabele redenen waren om op illegale wijze in België te verblijven (uit angst voor mensenrechtenschendingen die hem te beurt zouden vallen wanneer het vervolgend apparaat in Servië haar gang zou kunnen gaan).

Verzoeker verbleef noodgedwongen in illegaliteit, en bezondigde zich uit overlevingsdrang aan verschillende vermogensmisdrijven, zonder evenwel ooit fysiek slachtoffers te hebben gemaakt.

Clïënt verbleef in hechtenis van 28.10.2014 tot 27.10.2016 (en dus gedurende 2 jaar), en heeft dus meer dan afdoende geboet voor zijn misstappen.

8. In casu is er geen redelijke verantwoording waarom geen rekening werd gehouden met de lange duurtijd van de hechtenis in hoofde van verzoeker, noch met de valabele argumenten die werden aangebracht omtrent de onterechte vervolging (en vraag tot uitlevering) door de Servische overheden, waarvan verzoeker aantoonde dat deze algemeen geweten op ernstige wijze bezondigen aan mensenrechtenschendingen.

Bij het bepalen van de termijn voor het inreisverbod hield verwerende partij geen rekening met de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod. heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

9. Verwerende partij blijkt overigens altijd (en dus systematisch) een inreisverbod van 8 jaar op te leggen in geval de uitgewezen vreemdeling in België strafrechtelijk werd veroordeeld (ongeacht de specifieke omstandigheden van het geval).

Verzoeker kan niet zomaar met dezelfde systematiek behandeld worden.

Dit strookt immers niet met de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.).

Het eerste middel is gegrond en dient tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden,

ii. Standpunt verwerende partij en weerlegging door verzoeker

10. Omtrent het eerste middel stelt verwerende partij dat volgens de rechtspraak van Uw raad door de administratieve overheid niet moet worden gemotiveerd waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen, en dat het fysiek slachtoffers maken geen voorwaarde is voor het schenden van de openbare orde.

Verwerende partij blijft evenwel maar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker benadrukken.

Dit vormt op zich evenwel geen motivering voor de maatregel van openbare orde.

Zie het arrest van het Hof van Justitie (grote kamer) Commissie v. Spanje van 31 januari 2006, zaak C-503/03:

"Volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 moeten de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend op het persoonlijke gedrag van de betrokkene berusten. Luidens lid 2 van dit artikel vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, reeds aangehaald, punt 28, en arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 24)"

(...)

Het Hof heeft altijd beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald (reeds aangehaalde arresten Rutili, punt 27; Bouchereau, punt 33, en Calfa, punt 23, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. 1-5257, punten 64 en 65).

CJ

Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (reeds aangehaalde arresten Rutili, punt 28; Bouchereau, punt 35, en Orfanopoulos en Oliveri, punt 66)."

11. Verwerende partij toont niet aan dat de aanwezigheid van verzoeker een werkelijke en genoegzaam ernstige - laat staan actuele - bedreiging met zich meebrengt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verzoeker wees op het feit dat hij bepaalde vermogensdelicten heeft gepleegd om te kunnen overleven (zonder fysiek slachtoffers te maken) aangezien hij genoodzaakt werd in illegaal verblijf te leven.

Dit was uit vrees voor de mensenrechtenschendingen die de onterechte vervolging in Servië met zich zou meebrengen (zie de diverse asielaanvragen).

Recent - op 10.11.2016 - kwam overigens een einde aan de Servische vervolging (zie aanvullend stuk 10).

De beslissing tot stopzetting van het onderzoek viel niet toevallig samen met de beslissing door de KIB om hem in vrijheid te stellen met het oog op zijn repatriëring naar Kosovo (en dus de impliciete beslissing om verzoeker niet naar Servië uit te leveren).

Vanuit de Belgische overheidsdiensten (Fod Justitie, Minister van Justitie) werden immers, na diverse gemotiveerde brieven van verzoeker, vragen gesteld aan de Servische overheden, waarop nooit werd geantwoord.

Uiteindelijk bleek het onderzoek in Servië dus een luchtbel, en slechts gebaseerd op een onder druk en foltering afgelegde verklaring van een derde.

Dat was voor verzoeker - die overtuigd was van zijn onschuld - van meet af aan overduidelijk (en vandaar dus zijn vrees voor mensenrechtenschendingen in Servië).

Een inreisverbod van 8 jaar - daar waar in geval van strafrechtelijke veroordelingen doorgaans "slechts" een inreisverbod van 5 jaar wordt opgelegd - is in dergelijke omstandigheden buiten elke redelijke proportie, en totaal onevenredig.

12. Verzoeker volhardt in het eerste middel, dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing dient te leiden."

3.1.2. In de nota had de verwerende partij als volgt gerepliceerd op het eerste middel:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Het evenredigheidsbeginsel,
- Het non bis in idem beginsel.

Ter ondersteuning houdt voor dat er bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht moet worden genomen: de duur moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval, de duur moet worden gemotiveerd en moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

- Verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, gebruikmaking (herhaling), verwonden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht, ...): het dragen (herhaling): poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling); feiten waarvoor hij op 29.06.2015 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden;
- Verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling); feiten waarvoor hij op 29.06.2015 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden;
- Verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan heling, wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning; feiten waarvoor hij op 23.05.2005 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;
- Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoekende partij door gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde;
- Verzoekende partij heeft geen familie in België en gewone sociale relaties worden niet beschermd, zodat er geen schending van artikel 8 EVRM aan de orde is.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 8 jaar voor het inreisverbod:

- Verzoekende partij heeft drie asielaanvragen ingediend, en deze werden telkens geweigerd;
- De meest recente weigering door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is op 16.08.2016;
- Er kan aldus geen risico op een schending van artikel 3 EVRM worden weerhouden;
- Verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven,
- Verzoekende partij heeft de openbare orde zeer ernstig verstoord (zie supra);
- Het belang van de immigratiecontrole,
- Het handhaven van de openbare orde.

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

Er kan geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

Verzoekende partij kan niet dienstig wijzen op angst voor mensenrechtenschendingen die hem te beurt zouden vallen wanneer het vervolgend apparaat in Servië haar gang zou gaan. Er dient te worden opgemerkt dat de asielaanvragen van verzoekende partij werden geweigerd (onderzoek in functie van Servië). De voorgehouden angst kan aldus niet worden aangenomen.

Verder geeft verzoekende partij aan dat hij zich weliswaar heeft bezondigd aan verschillende vermogensbedrijven, doch nooit fysiek slachtoffers zou hebben gemaakt. Deze beschouwingen doen evenwel geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde terecht en niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat verzoekende partij geacht wordt met zijn gedrag de openbare orde te schade: het fysiek slachtoffers maken is evenwel geen voorwaarde voor het schenden van de openbare orde.

In zoverre verzoekende partij zou voorhouden dat zij twee jaar in hechtenis heeft verbleven en aldus afdoende zou hebben geboet, dient te worden opgemerkt dat het non bis in idem beginsel geen toepassing kan vinden. Immers de bestreden beslissing betreft geenszins een strafsanctie, doch een beslissing in het kader van de verblijfswetgeving. Verweerder wijst nog op de volgende rechtspraak:

“Verzoeker voert aldus het “non bis in idem”-beginsel aan. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen strafsanctie is maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning. Het “non bis in idem”-beginsel belet bovendien niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS nr. 165.665, 7 december 2006).” (RvV nr. 23.082 van 17 februari 2009)

“Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissingen niet mogen getroffen worden omdat hij als strafrechtelijk veroordeeld werd door de in de bestreden beslissingen opgesomde feiten en hij niet tweemaal gestraft mag worden hiervoor, dient de Raad op te merken dat het gegeven dat verzoeker strafrechtelijk veroordeeld werd niet belet dat verwerende partij hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt. De bestreden beslissingen vormen geen strafsanctie, maar administratieve beslissingen op verblijfsrechtelijk vlak die volledig los staan van de strafvervolgning. Het adagium “non bis in idem” of geen dubbele bestraffing belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (cf. RvS 7 december 2006, nr. 165.665).” (RvV nr. 130.042 dd. 24.09.2014)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging diende geenszins rekening te houden met de duurtijd van de hechtenis en/of de uitleveringsprocedure, gezien dit geenszins uitstaans heeft met de verblijfswetgeving. De bestreden beslissing werd terecht genomen.

De bestreden beslissing werd afdoende en specifiek gemotiveerd, en werd aldus niet zomaar ‘systematisch’ afgeleverd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het inreisverbod van acht jaar aan verzoekende partij diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu wordt toepassing gemaakt van het vierde lid van dit artikel, dat bepaalt dat een inreisverbod kan worden opgelegd van meer dan vijf jaar. Er wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd, omdat de verwerende partij oordeelt dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De motivering in dit verband luidt als volgt:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften : gebruikmaking (herhaling); verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen (herhaling); poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (:herhaling); feiten waarvoor hij op 29.06.2015 door de Correctionnele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (: herhaling); feiten waarvoor hij op 29.06.2015 door de Correctionnele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling, wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning feiten waarvoor hij op 23.05.2005 door de Correctionnele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dat uit het gewelddadig karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat er een nieuw risico bestaat op schending van de openbare orde en dat daarom een inreisverbod van meer dan vijf jaar, met name van acht jaar wordt opgelegd.

3.1.3.2. Verzoeker voert aan dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet voorziet dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat er dus een geïndividualiseerde motivering moet zijn. Ook moet het evenredigheidsbeginsel hierbij worden gerespecteerd. De duur moet volgens verzoeker bepaald worden aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval, de duur moet worden gemotiveerd en de duur moet evenredig zijn met het doel of de reden van de oplegging. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met de bestaande uitleveringsverzoeken uitgaande van Servië noch met de argumenten opgegeven in de asielaanvragen. Daaruit blijkt dat er valabele redenen waren voor verzoeker om op illegale wijze in België te verblijven en dat verzoeker zich uit overlevingsdrang bezondigde aan vermogensmisdrijven, zonder ooit fysiek slachtoffers te hebben gemaakt. Er is dus volgens verzoeker geen redelijke verantwoording voor de duur van acht jaar, er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden. Tevens wijst verzoeker erop dat het niet opgaat om voor elke vreemdeling die in België strafrechtelijk werd veroordeeld, een termijn van acht jaar op te leggen.

3.1.3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ingaat op de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt en waarvoor hij werd veroordeeld in 2005 en 2015. Vervolgens wordt er gewezen op het gewelddadig karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten en wordt besloten dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, oordeelt de verwerende partij dat een termijn van acht jaar proportioneel is.

Uit deze motieven blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met het gedrag van verzoeker en met de door hem gepleegde feiten waarvoor hij veroordeeld werd. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker geen familie in België heeft en dat verzoekers asielaanvragen werden afgewezen. Er werd dus wel degelijk een geïndividualiseerde motivering gegeven en er werd wel degelijk rekening gehouden met de specifieke elementen van voorliggende zaak.

Waar verzoeker in zijn weerlegging van het standpunt van de verwerende partij aanvoert dat onvoldoende wordt aangetoond dat de aanwezigheid van verzoeker een werkelijke en genoegzaam ernstige en actuele bedreiging met zich meebrengt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde”*. Er wordt dus gewezen op de aard van de gepleegde feiten, op het feit dat deze een maatschappelijke impact hebben en dat daarop verzoeker, door zijn gedrag, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, ook opnieuw. Met deze motieven wordt bijgevolg tegemoet gekomen aan een uiteenzetting over het feit dat de aanwezigheid van verzoeker een ernstige en actuele bedreiging meebrengt voor de openbare orde.

De Raad ziet niet in in welk opzicht rekening zou moeten gehouden worden met de vroegere (inmiddels stopgezette) uitleveringsverzoeken van Servië en welke impact deze gehad zouden kunnen hebben bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod. Zoals reeds gesteld, laat artikel 74/11, § 1, 4° van de vreemdelingenwet toe om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De bestreden beslissing betreft een toepassing van deze wettelijke mogelijkheid en *in casu* werd op goede en gemotiveerde gronden en niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat dit het geval was en werd een termijn van acht jaar opgelegd.

Ook de afgesloten asielprocedures zijn niet van aard om een invloed te hebben op de duur van het inreisverbod. Ook de omstandigheid dat verzoeker zijn straf uitgezeten heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat rekening mag worden gehouden met zijn gedrag waaruit blijkt dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Waar verzoeker aanvoert dat hij omwille van valabele redenen illegaal verbleef in België, en waar hij lijkt aan te voeren dat hij daarom uit overlevingsdrang genoodzaakt was om misdrijven te plegen, wordt opgemerkt dat verzoeker niet ontkent dat hij op illegale wijze in België verbleef en misdrijven pleegde waarvoor hij veroordeeld werd. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de redenen waarom verzoeker blijkbaar meent dat het voor hem geoorloofd was om illegaal in België te verblijven en waarom hij genoodzaakt was misdrijven te plegen, niet ter zake doen. Bij het bepalen van de duur van een inreisverbod doen enkel de elementen vermeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet ter zake. In dit artikel wordt ook vermeld dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat *in casu* gebeurd is, zoals hierboven werd besproken.

Het steunt op een correcte feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat *“Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene, opgesloten sinds 29.10.2014, heeft in zijn verhoor van 09.07.2015 met betrekking tot zijn asielaanvraag verklaard geen familie in België te hebben. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Betrokkene heeft verschillende asielaanvragen ingediend, op 29.06.2015, 16.10.2015 en op 01.08.2016. Hij werd niet erkend als vluchteling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen, de meeste recente weigering is van 16.08.2016. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). In de bestreden beslissing wordt een proportionaliteitsafweging gedaan: het persoonlijk gedrag van verzoeker wordt

afgewogen tegen zijn familieleven in België (onbestaand), het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, en vervolgens wordt een termijn van acht jaar opgelegd. Tevens wordt vermeld dat zijn asielprocedures afgesloten zijn. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat *“altijd (en dus systematisch) een inreisverbod van 8 jaar”* wordt opgelegd in het geval de vreemdeling in België strafrechtelijk werd veroordeeld, ongeacht de specifieke omstandigheden van het geval, wordt opgemerkt dat uit hetgeen hierboven gesteld werd, blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing geïndividualiseerd zijn en dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoeker voert in dit verband tevens aan dat dit niet strookt met de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker niet aangeeft welke bepaling van deze richtlijn hij bedoelt en dat bovendien deze richtlijn werd omgezet in Belgische wetgeving, onder meer door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die artikel 74/11 in de vreemdelingenwet invoegt. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Bijgevolg is de verwijzing naar de Terugkeerrichtlijn *in casu* niet dienstig.

3.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. Verzoeker zet het volgende uiteen in de synthesememorie over het tweede middel:

*“Omtrent het tweede middel : schending van art. 4 van het 7e Protocol bij het EVRM, van art. 14.7 van het I.V.B.P.R., en van art. 3 EVRM (= schending van het non bis in idem beginsel)
13. Verzoeker volhardt niet langer in het tweede middel, na kennisname van de door verwerende partijen geciteerde rechtspraak van Uw Raad omtrent het non bis in idem beginsel.”*

3.2.2. Verzoeker volhardt niet in het tweede middel, bijgevolg wordt dit niet besproken.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET